

Kedves Éva, Laci és Gyerekek!

Hónapok óta készülődünk megírni ezt a levelet, de ahogyan ez nálunk lenni szokott, végül megint a karácsony előtti hetekre maradt a dolog. Ha másra nem, erre mindenképpen jók az ilyen ünnepek: az ember ilyenkor többet gondol távoli, nagyon szeretett és hiányolt jóbarátaira - és végre elszégyelli magát, lustaságát, s levélírásba fog.

Először is gratulálni szeretnénk Laci kinevezéséhez: ha jól értjük a dolgot, ez a nálunk hajdan volt "nyilvános és rendes egyetemi tanár" megfelelője odaát. Sok szerencsét kívánunk hozzá, és sok sikert!

Másrészt szomoruan hallottuk Lacinak egy Ránkihoz írott leveléből, hogy ujabban ő betegeskedik. Mielőbbi gyógyulást kívánunk neki! Nem szabad épp akkor engedni a betegségeknek, mikor épp tuljutottatok az eddigi gondokon! /Éva korábbi betegségére gondolunk - meg a kinevezés jó ujságára./

A Nagymama által küldött ajándékot - amely egy üveg jófajta ginben "materializálódott" - nagyon szépen köszönjük. Még nem bontottuk föl - nagy szó minálunk! - de a karácsonyi ünnepekre tartogatjuk, részben mert ilyen finom dolog ünnepi alkalmat kíván, részben meg hogy összeköthessük a karácsonyi hangulatot a Rátok való emlékezéssel.

Reméljük, a cserébe küldött néhány szerény könyvecske épségben megérkezett: a Nagymama sajnos annyira el volt foglalva itt Pesten, hogy Áronka nem tudta megszervezni személyes találkozásunkat.

Hogy miért pontosan ezeket az iskoláskönyv-féléket küldtük, annak külön története van. Egyrészt természetesen arra gondoltunk, hogy talán ezzel is segíthetjük a három lurkó magyarul-tudásának valamelyes megőrzését: a kötetecskék ugyanis pontosan a külföldön élő magyar gyerekek tankönyveiként készültek.

Az igazi sztori azonban az, ahogyan azok hozzám kerültek. /Lévén hogy idehaza könyvesboltban még nem láttuk őket./ Ugy kezdődött, hogy főnökeink - közelebbről: Ránki - jelezték: a Magyarok Világszövetsége, illetve az azzal mit tudom én milyen nexusban lévő Anyanyelvi Konferencia az eddigi elemi olvasókönyvek és némi irodalom után történelmet is akarna taníttatni az idegenben élő magyar gyerekekkel, s e célból az Intézetet kérték föl a kéziratok elkészítésére. A kijelölt szerzők egyike én lettem s ezen a réven sikerült megszereznek az elküldött

könyvecskéket. Használjátok egészséggel!

A külföldre szóló történelem-tankönyvek ügye azóta is napirenden van, de hogy mikor lesz belőle valami, arról sejtelmem sincs. Rajtam nem fog mulni a dolog, én egyik leg-szebb feladatomban tartom, hogy ilyen munkában részt vehetek, de a körülmények nem túl biztatóak. A "megrendelő", a Világszövetség maga sem tudja pontosan, mit is akar. /Terjedelem, műfaj, határidő - minden tisztázatlan még./ Ennek megfelelően sok tárgyalás után még mindig semmi hivatalos lépés nem történt. Illetve annyit már értésünkre adtak, hogy külföldi utra ez ügyben ne számítsunk. Nem mintha ezt mi kértük volna - bár ki utasítana vissza ilyesmit? - de egy az Államokból jött lelkes tanár-ember /Nagy Károlynak hívják, esetleg ismeritek/, az egyik megbeszélésen határozottan arra kért minket, anélkül el se kezdjük a munkát, hogy nem láttuk azokat az országokat, gyerekeket, ahová a könyv szánva lenne. Ezt vagy nem mondta el viszont a Világszövetség illetékeseinek, vagy pedig - s ez a valószínűbb - ezek az illetékesek, illetve néhány bennfentes maguk szeretnek utazni, s nem óhajtanak a néha-néha esedékes nyugati utakon másokkal osztozni. Egy-két konkrét példát ismerek már ebből a műfajból

Ettől persze még megírhatnánk a könyvet, **B**ár magam is félek attól, hogy nem ismerjük olvasó-közönségünket, megpróbálni így is lehet. A szerző-társak kiválasztásába azonban nem volt beleszólásom, s ebből megint bajok lesznek.

Hárman csinálnánk, két eredetileg kijelölt társam közül az egyikről biztosan tudom, hogy írni is tud, meg a szakmát is érti, a másikonál már kétségeim voltak és vannak, de hát ketten majd ~~csak~~ magunkkal huzzuk őt is - legalább is akkor még így gondoltam.

Sajnos ~~az~~ egyiküket időközben más feladattal bizta meg az Intézet, s ez természetesen nem a rosszabbik volt. Akit helyette mellém adtak, ha valamivel többet is nézek ki belőle, mint a megmaradt harmadikunkból, teljes bizodalom nincs benne: alig írt életében pár oldalnál többet.

Reménykedem ugyan, hogy végül mindkettejünkben kellemesen csalódom - de ha nem, nem tudom mi lesz. Arra képtelen vagyok, hogy egyszerre két embert támogassak, nógassak - az Intézet viszont eddigi munkájukban sem sürgette őket különösebben.

Hát így áll a helyzet. Mégis bizom benne, sikerül összehozni a tankönyvecskét. Rajtam bizonyosan nem fog mulni.

A mi életünk - most már magunkról van szó - normálisan folydogál. Marika rengeteget dolgozik, tulórázik, amitől persze állandóan kimerült, fáradt. Folyton félek, hogy belebetegszik a hajszába. A napokban kihuzták az egyik fogát, ami rendes körülmények között pár nap alatt rendbe jön, de az ő szervezete annyira legyöngült, hogy jó egy hétig eltartott, míg elmúltak a fájdalmai. Most már rendben van, és fogadkozik, hogy ezentul jobban vigyáz magára. Csak egyszer betartaná... .

A gyerekek nőnek, növogetnek. Gabika már iskolás, úgy nézem sajnós, belőle is könyvmoly lesz, még csak 20 betűt ismer, de már folyton olvasna. Babóka még óvodás, ő meg abba nem tud beletörődni, miért nem járhat ugyanoda, mint a bátyuskája? Nem igazságos ez a világ, kérem, mikor a szegény kislánynak délután is aludni kell, a kisember meg akkor is játszhat otthon.

Jómagam is megvolnék rendesen, októberben az influenza ugyan vagy három hétre levett a lábamról, de saját hibámból: nem mentem azonnal orvoshoz. Hozzáfogtam a kandidátusi disszertációhoz, az meg úgy készül, mint a Luca széke. Februárra szerettem volna befejezni, most már a 3/4-énél kéne járnom, erre a negyedéig sem jutottam még. Lassabban is haladok, mint reméltem, meg sok volt a mellékes tennivalóm, ~~is~~. Ez utóbbiban szerencsére volt egy érdekes feladatom is. Talán Laci is hallott annak idején Nemeskürty István ~~wn~~ nagy port fölvert könyveiről /Ez történt Mohács után, Dózsa, stb./. Valami véletlen folytán bírálatot kellett róla írnom - idegen nyelven akarták megjelentetni ezeket a badarságokat! - s mivel tényleg kétségbeejtők, nem csak pro domo vágtam le őket, hanem hosszabb ledorongoló cikket is irtam róluk, aminek a napokban kellene megjelennie a Valóság c. folyóiratban. Könnyen parázs sajtóvita lehet belőle, mert a közönség falja az illető irományokat, Nemeskürty pedig kemény legény. Kár, hogy a történelemhez épp nem ért.

Hát ennyi volna nálunk az érdekesebb esemény. Irjatok Ti is, hogy megy sorotok? Látunk-e a közeljövőben Titeket?

Reméljük, jól vagytok, Laci is épüljön föl mielőbb! Nagyon szép karácsonyt és nagyon boldog új évet kívánunk kedves mindnyájótoknak

sok - sok szeretettel

Gábor Marika